

Katonáink árváiért.

Irt: **Lévay Mihály,**
országgyűlési képviselő.

A háboru napról-napra új feladatok, új kötelességek elé állítja a társadalmat.

Nincs annyi balzsam Gileádban, amennyi a sok seb behégyesztésére kellene e nehéz napokban. De ahol a csodatevő balzsam hiányzik, ott nem szabad most hiányzani a még csodatevőbb szeretnek. Mert „a szeretet mindent megért, mindent elvisel, mindent remél”, mint Pál apostol nagy igazán mondja.

„A szeretet türo, a szeretet kegyes.” A szeretet szinte emberfeletti türelmére van most szüksége a csapások keresztje alatt roskadozónak. A szeretet kegyességére van szüksége ma a társadalomnak. Ha ez a szeretet nem üres frázis, hanem élő valóság, akkor nem ijedünk meg az új feladatoktól sem és készek vagyunk az új kötelességek vállalására.

Egyre többen kerülnek haza katonáink közül a harcútról olyanok, akik kenyérkereső munkára nem képesek többé. Mindinkább elfogja lelkünket a részvét, ha egy-egy családfő hősi haláláról értesülünk. Mindinkább fokozódik ezzel is az a kötelességünk, hogy e katonáink családjainak szomorú helyzetén segítsünk.

Nem csak az állam teszi meg a maga kötelességét, a társadalom is kivészi e nemes munkából részét. Sajnos, eddig még nem indult meg olyan akció, amely a munkaképtelenné vált vagy a csatában elesett hősök családjainak intenzív segítését tűzte volna ki célul. Pedig éppen ezeken a családokon kell különösen segítenünk, ott kell megtörnünk a szeretet kenyerét, ahol nem lesz többé apa, aki azt megtörje övének.

E nagy feladat megoldásához haladéktalanul hozzá kell fogunk. Ha ezt a társadalom újabb megterhelése nélkül meg tudjuk tenni, csak annál nagyobb megértéssel találkozhatunk mindenütt. Mi lenne ez?

Az újévi köszöntések megváltása, szelében széles e hazában. Amnyira el van terjedve ez a szokás, hogy egészen szegény sorsu emberek se sajnálnak újévi üdvözlésekért negyven-ötven fillért kiadni. A jobban szituáltaknál meg egész csinos összegek jutnak évenként erre a célra.

Rendelné el a belügyminiszter, hogy minden községben, a közoktatásügyi miniszter pedig, hogy minden iskolában gyűjtenék össze azt a pénzt csupán, amelyet újévi gratulációkra akartak költeni az egyesek, meg a családok; ugyanez erre lennének felszólítandók a pénzügyminiszter, a gyárak és egyéb vállalatok; akkor mindjárt szép összeghez lehetne jutni, az emberek külön megterhelése nélkül. Hasonlóképp kellene tenni a püspököknek is egyházmegyéjük területén. Ha másutt nem, a templomokban elhelyezett perselyekben telemes adomány folyódnék be a kenyérkereső nélkül maradt katonai családok fölségítésére, hogy ha annak célját idején minden pap meghirdetné.

Gondtól terhes, súlyos időkben egy simes semmi értelme a sztereotip b. u. é. k. betűnek; de meg a sok irka-furkálástól is megmenekednék, ha az újévi üdvözlések megváltására elhatároznók magunkat. S hogy erre, kivétel nélkül mindenki el is határozza magát, ezt nagyon könnyű lesz elérni abban az esetben, ha az újságok néhány buzdító szóval ajánlják e felkarolásra érdemes ügyet olvasóinknak.

Közönségünk nem fog habozni, hogy ezt a buzdítást kövesse. Nem, különösen azért, mert senkitől nem kérünk többet egyetlen fillérrel sem annál, mint amit újévi üdvözlésekre elkölteni szokott.

De egyöntetűen kellene ezt az akciót keresztül vinni, amely költségbe sem kerül. Az említett tényezők mindegyikének lehetőleg gyorsan ki kellene adnia rendeletét, hogy még idejekorán végrehajthassák.

Ha a közönség tisztában lesz az adakozás módjával s tudni fogja, hogy éppen ennél a gyűjtésnél szolgálja a leghumánusabb célt

s a gyűjtést megindítóinak személyében megnyugodni látja azt a biztosítékot, hogy fillérei hováfordítása kétséges nem marad: akkor biztosra vehetjük, hogy ez a hazaftias akció megtermi gyümölcsét. Cseppekből lesz a tenger. Az újévi üdvözlések megváltási összege nem várt eredménnyel fog járni. Én megpróbáltam és saját tapasztalásom sikerére hivatkozom.

Az újévi köszöntések megváltási összegét mindenki a honvédelmi minisztérium Hadsegélyző Hivatala özvegy és árva alapja javára fizeti be. A posta a Hadsegélyző Hivatal címére (Budapest, IV. Váci-utca 38.) feladott pénzküldeményeket portómentesen szállítja, ha az utalványra fel van jegyezve, hogy katonáknak szánt szeretet adomány.

A Délmagyarország kiadóhivatalában a következők adakoztak erre a célra: Villamos vasut 60, Kender- és Lenipari r.-t. 50, Szegedi Kenderfonógyár 30, Szegedi Hitelbank 20, Szegedi Takaré- és Hitel r.-t. 20 korona.

A szegedi kereskedelem és ipar a háboru alatt.

Elmondotta: **Szabó Gyula,** a kereskedelmi és iparkamara titkára.

A mozgósítás elrendelése után Szegeden ép úgy, mint az ország többi városában, szinte dermedtség szállta meg a kereskedelmi és ipari életet, mert a vállalat-tulajdonosoknak, illetőleg iparüzöknök, művezetőknek és szakmunkásoknak tömeges bevonulása teljesen megzavarta az ipar és kereskedelem normális folyását. Részint a moratorium-rendelet, részint a hirtelen beállott akadályok, ezenkívül is megakasztották a rendes ipari és kereskedelmi tevékenységet és szinte tanácstalanul állottak az emberek egy ideig, hogy mi tévők legyenek.

Sebesültek karácsonyestéje ...

Irt: **Dr. Ditrói Nándor.**

... Csataba szólított
A riadó szava!
— Házoruba hívott
A Király, — a Hazá!

— És a békés polgár
Harcmezőre szállott,
Életével védni
Szép Magyarországot!

Golyók záporában,
Dörgő ágyutűzben,
Egét beborító
Gyilkos fegyverfüstben;
— Sziklás hegyek ormán,
Feneketlen völgyben,
Puszták sivatagján,
Rengőerdőkben:
Harc a Hazáért
Rendületlen, — bátran,
Ellenséget tipró
Győzelmes csatában!

Pusztul az ellenség!
— Mieink is hullnak ...
De a harc tűzben
Ujra lángra gyúlnak!
Vérező homlokkal,
Keresztül lőtt karral
Versenyt száguldanak
Tomboló viharral! ...

*

... Karácsony estéjén
Elnémul a fegyver!
— A harcok katona
Ujra békés ember!
A szívét, a lelkét
Most úgy átaljárja
Szent karácsonyeste
Fénylő glóriája! ...

... Havas hegyek ormán
Zöldelő fenyőfa!
Hej, de sok gondolat,
Érzés csüng ma rajta ...
— Tele minden ága
Ezer reménységgel,
— Lelkekből áradó
Hála melegével!

... Csatak viharából,
Kik visszajöttetek,
Magsebesült hősök,
Szenvedő betegek!
Mindnyájunknak szíve
Ti felétek fordul,
Ahol a szenvedés
Fájó könnye csordult! ...

A vöröskeresztes
Fehér lobogókon
Mindenkünk testvér,
Mindenkünk rokon! ...
Az emberszeretet
Átfogó családja
Mind katonánkat
A szívére zárja!

... Csatak viharából,
Kik visszajöttetek,
Karácsony szombatján
Gyertyát gyújtunk Nektek!
... Hogyha a lelketek
Hazafelé szállna,
Ne érezze senki,
Hogy elhagyott, — árva! ...

Nézzétek a fenyőt
Magsebesült hősök!
— Felétek intenek
Kedves ismerősök ...
Szelid szeretettel
Kandikál át rajta
Gyermek, — anya, — hitves
Rég nem látott arca!

Láthatatlan, lágyan
Kebükre ölelnek;
Veletek éreznek,
Veletek könnyeznek!
Csillogó szemükben
Ájtatosság fénye:
... Felétek sugárzik
Eljövendő béke!!!

*

*

... Ha majd, — évek múltán,
Fehéredő hajjal,
Felétek mosolyog
Rózsaszínű hajnal,
S kicsiny unokátok
Öletekbe véve,
Mesét mondotok nekik
Karácsony estére:
Elmondjátok szépen,
Karácsonyfa fényben;
... Mi is volt, ... hogy is volt ...
... Akkor, ... egykor, ... régen!

... És az apró gyermek
Szemét nagyra tárva,
Hallgat a mesére,
Rég letűnt csatákra! —
S végeztén a szót,
A válladra borul;
— Megértő szép lelke
Fájón összeszorul:
S csókjával borítja
A rég beforrt sebet:
Karácsony szombatján,
... Éltetek alkonyán, ...
Az lesz a legszebbik
Győzedelem nektek!

*

... Szent Glóriát áraszt
Karácsonyfa fénye!
... Szálljon a Hazára
Aldás, ... öröm, ... béke!